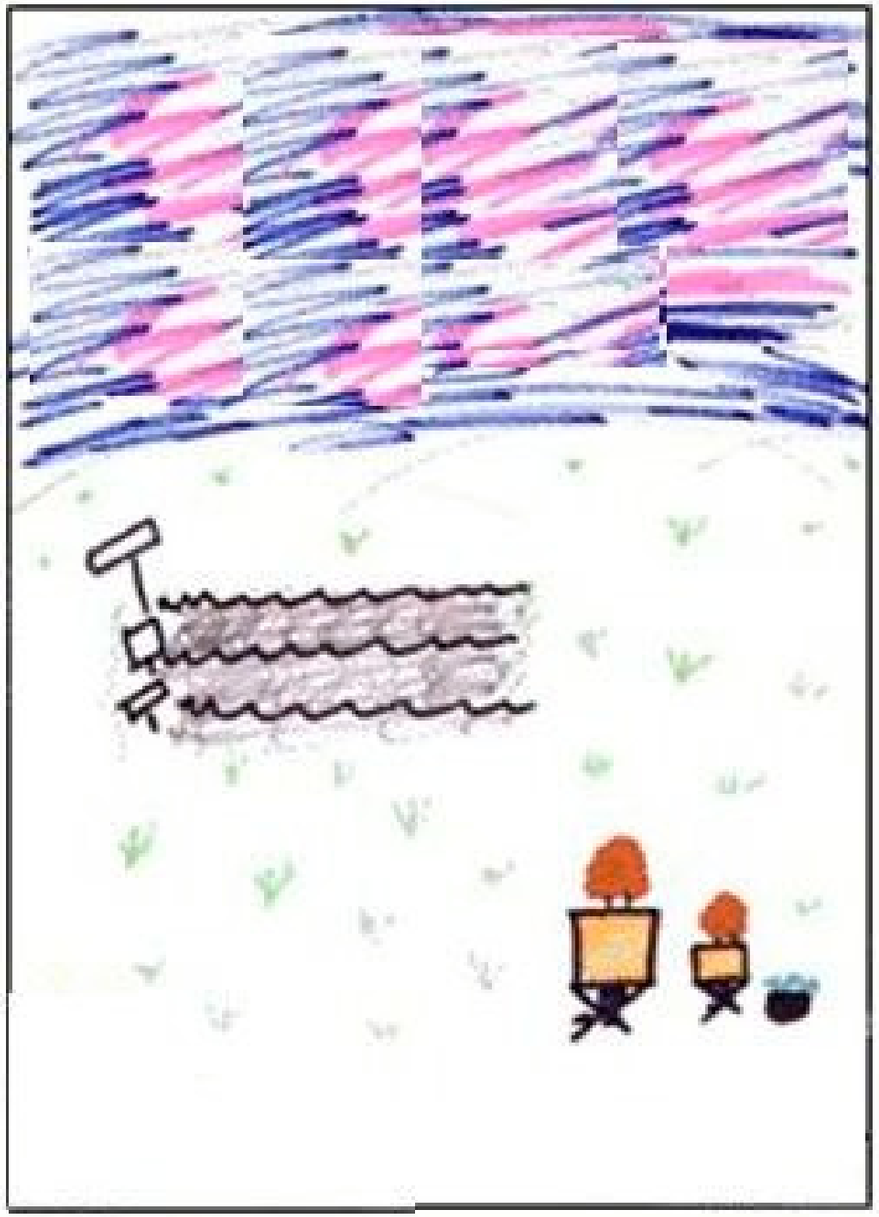

הגן שלי כרמל

פיליפ ב. אולינגר
סינדי אולינגר

כרמל גולדטרי הייתה סבתא שלי. אהבתי אותה.
כולם קראו לה כרמל וכל פעם ששמעתי זאת
חייכתי חיוך רחב.

לסבתא כרמל היה בעיירה שלנו בית קטן, עם שטח גינה גדול. היא עבדה במשך כל השנה על הכנת הגינה. היא אספה את כל הגזם של הגינה לקופסה גדולה. היא עדרה את האדמה עד שזו הייתה כמו חול דק.
אימא שלי עבדה במפעל גדול וחזרה רק מאוחר בלילה. סבתא כרמל ואני בילינו את זמננו בגינון עד שראינו את המכונית של אימא נכנסת לחצר. אימי אהבה לעבוד בגינה עם סבתא כרמל, אך רוב הזמן הייתה עייפה מדי.

סבתא כרמל הסבירה לי שאם אנו זורעות תירס במקום אחד, בשנה אחרי כן עלינו לזרוע אותו במקום אחר. "תחליפי את הגידולים מדי שנה, מתוקה שלי" הייתה אומרת לי.

סבתא כרמל אמרה תמיד "מלאי את גינתך בפרחים. כשתאספי את המלפפונים הקטנים הדבורים תזמזמנה סביב ראשך. אחרי כל, הן שעזרו לנו לגדל צמחים כל כך יפים. ליוצר הגדול ישנה תוכנית לכל דבר."

יום אחד דודה פריס באה לחצר עם סל מלא גזם מהחצר שלה. "מה נעשה עם כל הגזם הזה?" שאלה.
סבתא כרמל רק הביטה עלי וחייכה.
"אני יודעת" אמרתי "נשים אותו בין השורות כדי למנוע מעשבים שוטים לעלות."

דודה פריס הופתעה. "מאין הילדה הזו נבונה כל כך?"
סבתא כרמל פנתה לדודה פריס ואמרה "בדיוק מכאן".
וצדקה.

סבתא כרמל ואני הקדשנו ערבים אחדים כדי להכין
ערוגות מורמות. האדמה הייתה חמה יותר
והזרעים ממש קפצו ונבטו תוך שבועות בודדים.

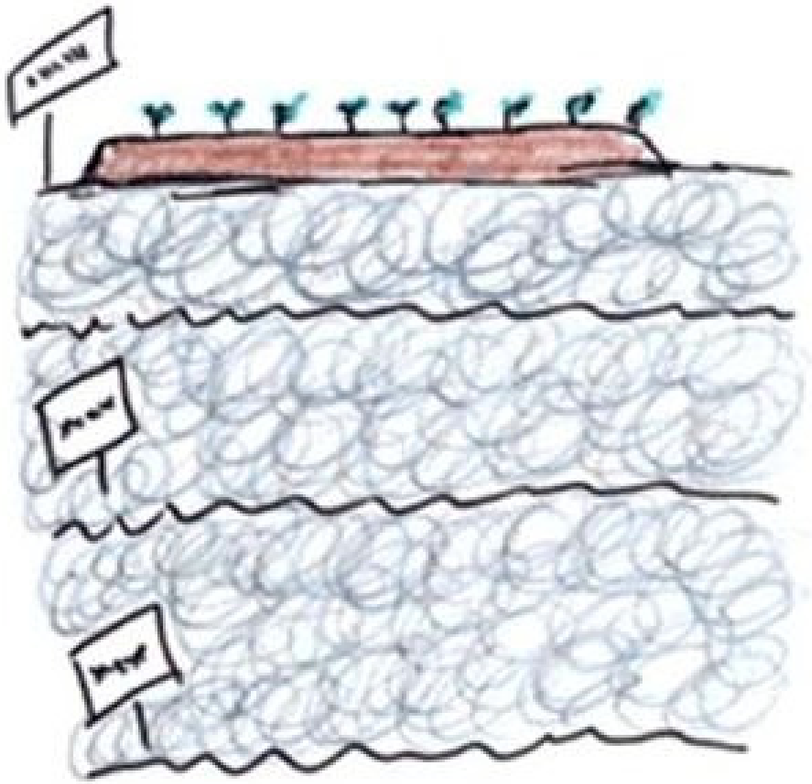

"אנו מוכנות לזרוע עכשיו קצת חמניות" אמרה סבתא כרמל ונתנה לי חבילת זרעים. ואז הפכה את החבילה והראתה לי איך לקרוא מה שכתוב שם, על זמני זריעת הצמחים.

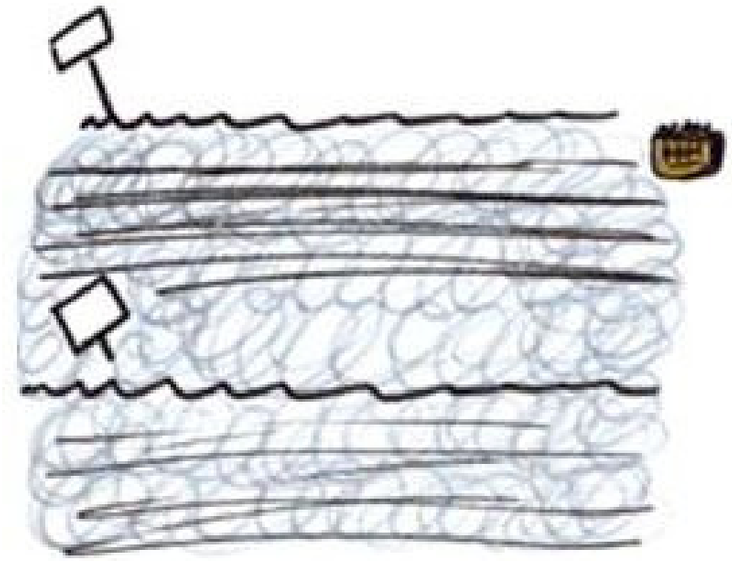

שמתי את הזרעים בזהירות בשורות וכיסיתי אותם באדמה. עם נעלי טניס שלי דרכתי על האדמה כדי להכניס את הזרעים פנימה. סבתא כרמל ישבה בקצה הגינה ושמה פתקים עם תאריך בקצה כל שורה. את הפתקים שמרנו אחר כך במחברת מיוחדת עם צילומים שלי ושל סבתא כרמל בגינה שלנו.

לסבתא כרמל היה סל שלם של זרעים. אחד-אחד זרענו שורות של תירס, שעועית, מלפפונים, בצל, חסה, עגבניות והרבה פרחים. מדי שנה סבתא כרמל ייבשה חלק מהפרחים במרתף של ביתה.

באמצע הקיץ הייתי רצה לגינה עם הסל הגדול שלי וקטפתי את המלפפונים הבשלים, בצלים, תירס וחסה. סבתא כרמל קראה "אספי סלט מהערוגה!" כי גידלנו חסה, עגבניות, גזר, מלפפונים ובצל כולם קרוב אלה לאלה וזה היה כמו איסוף סלט. הדבר היחיד שחסר עוד היה הרוטב לתיבול!
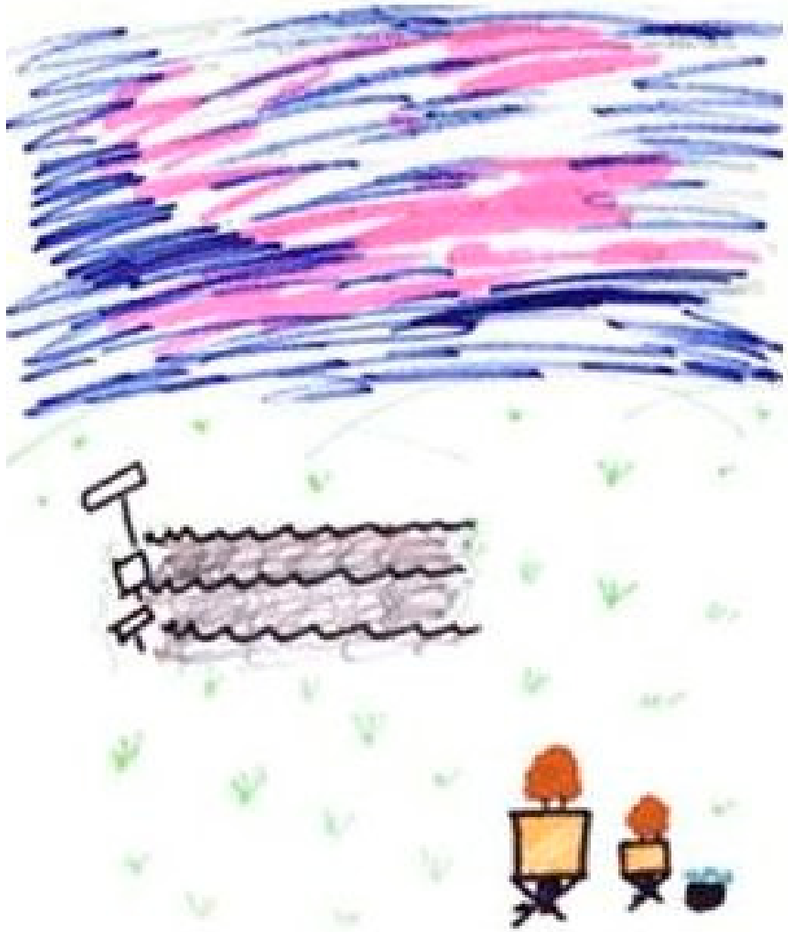
בערבים סבתא כרמל הייתה יושבת בכיסא האהוב שלה. ערב אחד באתי אליה אחרי שקטפתי כמה תרמילי שעועית. "ילדתי, האם את שומעת זאת?" שאלה.
"מה?" שאלתי.
"שקט, ילדה, שקט. זה נהדר. הביטי בשמיים! זה נראה כאילו סבתא שלך לקחה את המכחול שלה וערבבה קצת צבעים. קלטי כל זאת, ילדתי."
אני זוכרת את סבתא כרמל ואת הגינה שלה.
שעורים רבים למדתי בגינה זו.